

Sygn. akt V KK 582/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Rafał Malarski

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **A.B.**

skazanego z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 16 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 sierpnia 2017 r., sygn. akt III K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej
wskazanego w pkt 2 okresu próby i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego
rozpoznania;**

**2. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;
3 obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 sierpnia 2017 r., sygn. akt III K (...), A.B. uznany został za winnego przestępstwa określonego w art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. 2019, poz. 852 – dalej w tekście u.p.n.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa (...):

- I. zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A.B. w ten sposób, że:
 1. wymierzoną oskarżonemu na podstawie art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę pozbawienia wolności obniżył do roku, stosując przepis art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k.;
 2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej kary roku pozbawienia wolności na okres próby 4 lat, oddając w tym okresie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;
 3. na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę 5.000 zł na rzecz D. Sp. z o.o. Oddział Profilaktyki, Leczenia i Rehabilitacji Narkomanów z siedzibą w W.;
 4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet kary grzywny okres jego zatrzymania w dniach 15 i 16 września 2017 r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny;
- II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
- III. zasądził od oskarżonego A.B. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym oraz wymierzył mu opłatę 4.180 zł za obie instancje.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył w całości, na niekorzyść oskarżonego A.B., wniesioną na podstawie art. 523 § 1a k.p.k. kasacją Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił w niej „rażącą niewspółmierność kary orzeczonej

wobec A.B. za przypisany mu czy z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016 r., poz. 224 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., wymierzonej przy zastosowaniu przepisu art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k. w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat próby, mimo iż w prawidłowo ustalonych przez Sąd I instancji i zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy okoliczności sprawy, wskazujących na wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, wyrażający się w ilości wytworzonego narkotyku (ponad 5,8 kg) oraz działaniu z premedytacją, przejawiającą się w zorganizowanym i trwałym charakterze prowadzonego procederu, przy jednoczesnym braku po stronie oskarżonego szczególnie korzystnych okoliczności związanych z jego właściwościami i warunkami osobistymi oraz trybem życia przed i po popełnieniu przestępstwa, karą spełniającą wymogi prewencji indywidualnej oraz czyniącą zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa była orzeczona przez Sąd I instancji kara 3 lat pozbawienia wolności”.

W oparciu o ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a stanowisko to poparł uczestniczący w rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej. Natomiast skazany oraz jego obrońca w postępowaniu kasacyjnym zgodnie wnosili o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Ponieważ kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego została oddalona jako oczywiście bezzasadna sąd kasacyjny, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., odstąpił od sporządzenia pisemnego uzasadnienia. Z tego względu niniejsze motywy dotyczą wyłącznie tej części wyroku Sądu Najwyższego, w której wydano orzeczenie kasatoryjne. Dotyczyło ono pkt I ppkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zakresie określającym okres próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania wymierzonej skazanemu A.B. kary roku pozbawienia wolności, a to w związku ze stwierdzonym w toku rozpoznawania kasacji rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniem prawa materialnego – art. 70 § 1 k.k.

Takie rozstrzygnięcie, pomimo braku stosownego zarzutu we wniesionej na niekorzyść skazanego kasacji (uchybiecie powyższe sygnalizowane było wyłącznie w części motywacyjnej nadzwyczajnego środka zaskarżenia) było możliwe – po odwróceniu jej kierunku w oparciu o przepisy art. 434 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. (stosowane odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym - art. 518 k.p.k.) – z uwagi na skierowanie kasacji przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze, a więc obejmującego również zastosowany w tej sprawie środek probacyjny. Wprawdzie autor kasacji w *petitum* wskazał, że zaskarża cały wyrok, lecz nie budzi wątpliwości, iż treść zarzutu, w którym podniesiono wyłącznie rażącą niewspółmierność kary, stosownie do treści art. 536 k.p.k. określającego granice rozpoznania kasacji, nakazuje tak właśnie ustalić zakres zaskarżenia.

Oczywiste jest też, że naruszenie prawa materialnego, jakie zostało stwierdzone w toku postępowania kasacyjnego, uprawniało do orzeczenia na korzyść skazanego, gdyż określony ponad górną granicę okres próby, dłuższy niż dopuszczalne – zgodnie z treścią art. 70 § 1 k.p.k. – 3 lata, czynił zaskarżone orzeczenie rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k.

Stwierdzone przez Sąd Najwyższy uchybienie ma charakter ewidentny w sytuacji, gdy skazany nie był młodocianym oraz nie był sprawcą, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, gdyż wyłącznie wówczas okres próby mógł wynieść od 2 do 5 lat, a to stosownie do art. 70 § 2 k.k.

Uchybienia powyższego nie można było również uznać za oczywistą omyłkę pisarską o czym przekonują z kolei pisemne motywy poddanego kontroli kasacyjnej wyroku (s. 7), gdzie podnosi się możliwość zawieszenia kary pozbawienia wolności właśnie na okres próby 4 lat. Przekonuje to o zamierzonym rozstrzygnięciu przez Sąd odwoławczy w tym przedmiocie, które naruszyło w sposób rażący art. 70 § 1 k.k., a nie pozwalało – z uwagi na merytoryczny charakter – skorzystać z instytucji określonej w art. 105 § 1 k.p.k.

Procedując ponownie w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie Sąd Apelacyjny określi okres próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uwzględniający stosowny przepis prawa materialnego.

Z tych względów rozstrzygnięto jak w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku.

